

Robert Burns:

Púllakvæði

Hver leynir sér við hurðir mér?
O, hér er bara hann Púlli.
Farðu sem bráðast burt frá mér.
Ég bið um stund, kvað Púlli.
Er þjófur sá, sem úti er?
Aðgættu sjálf, kvað Púlli.
Þú gerir eitthvað illt af þér.
Ætli ekki það, kvað Púlli.

En ef ég vildi opna fljótt?
Þú opnar, sagði Púlli.
Þá fengi ég engan frið í nótt?
Nei, fráleitt, sagði Púlli.
Þú ferð víst ekki brátt á burt?
Ég bið um stund, kvað Púlli.
Til morguns eflaust ertu um kjurt?
Ætli ekki það, kvað Púlli.

Ef ég þér loksins leyfði inn?
Ó, leyf mér inn, kvað Púlli.
Þá kemurðu eflaust annað sinn.
Ætli ekki það, kvað Púlli.
Ef eitthvað skeður heima hér.
Það hefur það, kvað Púlli.
Þú segir engum eftir mér.
Þegi eins og steinn, kvað Púlli.

Örn Arnarson íslenskaði.



FAGRAN vordag árið 1942 fór fram hjónavígsla í lítilli kirkju í París. Sólin skein á stræti borgarinnar, eins og ekkert hefði í skorizt, en Parísarborg var þó í hers höndum. Þjóðverjar stóðu þá enn á hátindi valda sinna og Parísarborg var hernúmin, eins og mikill hluti Frakklands.

Brúðguminn var ungur maður og leit út fyrir að vera brezkur. Hann kallaði sig **Paul Cole**, en á skilríkjum hans stóð þó allt annað nafn. Og brúðurin, sem hann gekk að eiga þennan fagra vordag, var 19 ára gömul frönsk stúlka að nafni **Suzanne Wareng-hem**, en hún hafði líka í höndunum skilríki, sem hljóðuðu upp á allt annað nafn. Þau gengu bæði undir fölsku nafni, og það vissi presturinn, sem gaf þau saman. Honum var líka kunnugt um, að öll nauðsynleg vottorð, sem þau þurftu til giftingarinnar, voru fölsuð, en hann lét það ekki standa í vegi fyrir, að hann ynni verk sitt, eins og þetta væri venjuleg gifting á venjulegum tímum.

Og að sumu leyti var þetta venjuleg gifting. En það var ekkert venjulegt fólk, sem í hlut átti. Brúðguminn var hátt settur og mikils metinn innan frönsku andspyrnuhreyfingarinnar. „Le Capitaine Anglais“ — enski höfuðsmaðurinn — var hann kallaður. Hann hafði orðið eftir í Frakklandi, þegar enski herinn beið ósigur við Dunkerque, og síðan hafði hann skipulagt neð-anjarðarhreyfingu, sem aðstoðaði brezka hermenn og brezka flugmenn, sem voru skotnir niður yfir Frakklandi, til að flýja yfirráðasvæði Þjóðverja til Spánar, en þaðan gátu þeir haldið áfram heim til Bretlands aftur. Nú var hann að kvænast stúlku, sem hafði unnið mikið að svipuðum verkum og hann, þótt hún væri ung að árum. Suzanne hafði lagt sig alla fram við að aðstoða brezka þegna til að sleppa undan böðlum Þjóðverja, og til þess hafði